

Idealization of Tamil Grammatical texts

SHANMUGAPRIYA R¹,

Research Scholar, Department of Tamil, Central University of Tamil Nadu, Thiruvavur,

E-Mail: shanmukavi97@gmail.com

Dr. P. KUMAR²,

Research Supervisor & Assistant Professor, Department of Tamil,

Central University of Tamil Nadu, Thiruvavur,

E-Mail: pkumar@cutn.ac.in

Abstract:

This article examines how the cultural worldview of a Tamil-speaking community is embedded in its language and reflected in its grammatical traditions. Classical Tamil grammars reveal a structural orientation grounded in an implicit idealization, long before modern linguistic theories articulated such concepts. However, this idealization varies according to the social context in which grammars are produced. During the colonial period, Tamil grammars underwent a significant shift influenced by new political and social conditions. This study compares the idealization found in traditional Tamil grammars with that of colonial-era grammars, highlighting how socio-historical changes reshaped grammatical thought.

Keywords: *Tamil Grammar, Idealization, Colonial Grammar, Grammar of Spoken usage.*

References:

1. Tamil Reference (Gurumoorthy, ed.): Gurumoorthy, K., editor. *Vīracōḷiyam [Virasozhiyam]*. Śrī Lilitā Vilācap Puttakacālai, [No date].
2. Tamil Reference (Shanmugam): Shanmugam, Se. Vai. *Moḷi Vaḷarcciyum Moḷi Uṇarvum [Language Development and Language Awareness]*. Maṇivācakar Patippakam, 1989.
3. Tamil Reference (Subramanian & Rajaram): Subramanian, Si., and Su. Rājarām. *Semmoḷit Tamil Ilakkaṇak Kalaiccor Kalañciyam [Classical Tamil Grammar Glossary Repository]*. Semmoḷit Tamilāyvu Mattiya Niṇuvaṇam, 2022.
4. Tamil Reference (Sēnāvaraiyar, ed.): Sēnāvaraiyar, original author. *Tolkāppiyam Coll'atikāram [Tolkappiyam: Chapter on Morphology]*. Tirunelvēlit Tennintiyac Caivacittānta Nūṇpatippuk Kaḷakam, 2019.
5. Tamil Reference (Nu'mān): Nu'mān, M.A. *Aṭippaṭait Tamil Ilakkaṇam [Basic Tamil Grammar]*. 3rd ed., Aṭaiyālam Velīyīṭu, 2017.
6. Tamil Reference (Parasuraman & Ravishankar): Parasuraman, Ta., and Ka. Ravishankar. *Tolkāppiyam Caṅka Ilakkiyam – Eḷuttu Col Marapukaḷ [Tolkappiyam Sangam Literature – Writing, Word, and Tradition]*. Putuccēri Moḷiyiyal Paṇpāṭṭu Ārāycci Niṇuvaṇam, 2012.
7. Tamil Reference (Prem: Ramesh): Prem: Ramesh. *Citaivukaḷiṇ Oḷuṅkamaivu: Piṇnaviṇattuvap Piracciṇaippāṭukaḷ [The Organization of Destructions: Postmodern Issues]*. Kāvya Velīyīṭu, 2000.
8. Tamil Reference (Caldwell, trans. by Subramanian): Caldwell, Robert. *Tirāviṭa Allatu Teṇṇintiyak Kuṭumpa Moḷikaḷiṇ Oppilakkaṇam [A Comparative Grammar of the Dravidian or South Indian Family of Languages]*. Translated by Pā. Rā. Suppiramaṇiyan, Ulakat Tamilārāycci Niṇuvaṇam, 2021.
9. English Reference (Beschi, trans. Mahon): Beschi, Constantinus Joseph. *A Grammar of the Common Dialect of the Common Language*. Translated by A. M. George William Mahon, Christian Knowledge Society's Press, 1848.
10. English Reference (Chomsky): Chomsky, Noam. *Aspects of the Theory of Syntax*. The M.I.T. Press, 1985.
11. English Reference (Anderson): Anderson, Robert. *Rudiments of Tamul Grammar*. Cornhill, 1821.

தமிழ் இலக்கண நூல்களின் இலக்காக்கம்

1 சண்முகப்பிரியா. இரா, முனைவர்ப்பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த்துறை,

தமிழ்நாடு மத்தியப்பல்கலைக்கழகம், திருவாரூர்

2 முனைவர் ப. குமார், நெறியாளர் & உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை,

தமிழ்நாடு மத்தியப்பல்கலைக்கழகம், திருவாரூர்

சுருக்கம் (Abstract)

இந்தக் கட்டுரை, ஒரு தமிழ்ப் பேசும் சமூகத்தின் பண்பாட்டு உலகப்பார்வை அதன் மொழியில் எவ்வாறு பொதிந்துள்ளது என்பதையும், அதன் இலக்கண மரபுகளில் எவ்வாறு பிரதிபலிக்கிறது என்பதையும் ஆராய்கிறது. செவ்வியல் தமிழ் இலக்கணங்கள், நவீன மொழியியல் கோட்பாடுகள் அத்தகைய கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே, மறைமுகமான இலட்சியமயமாக்கலில் (implicit idealization) வேரூன்றிய ஒரு கட்டமைப்புக் கண்ணோட்டத்தை (structural orientation) வெளிப்படுத்துகின்றன. இருப்பினும், இந்த இலட்சியமயமாக்கல், இலக்கணங்கள் உருவாக்கப்படும் சமூக சூழலுக்கு ஏற்ப மாறுபடுகிறது. காலனித்துவக் காலத்தில், புதிய அரசியல் மற்றும் சமூக நிலைமைகளால் உந்தப்பட்டு, தமிழ் இலக்கணங்கள் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றத்திற்கு உள்ளாயின. இந்த ஆய்வு, பாரம்பரியத் தமிழ் இலக்கணங்களில் காணப்படும் இலட்சியமயமாக்கலையும், காலனித்துவ காலத்திய இலக்கணங்களின் இலட்சியமயமாக்கலையும் ஒப்பிடுகிறது, இதன் மூலம் சமூக-வரலாற்று மாற்றங்கள் இலக்கணச் சிந்தனையை எவ்வாறு மாறுபடிவமைத்தன என்பதை எடுத்துரைக்கிறது.

முக்கியச் சொற்கள் (Keywords): தமிழ் இலக்கணம், இலட்சியமயமாக்கல், காலனித்துவ இலக்கணம், பேச்சுவழக்கு இலக்கணம்.

முன்னுரை:

ஓர் இனக்குழுச் சமூகத்தின் அகப்பண்பாடு, அச்சமூகத்தின் மொழியிலேயே உறைந்து நிற்கிறது எனலாம். குறிப்பிட்டுக்கூறின் மொழி வழியாகவே மக்கள் குழுவும் சமூக உணர்நிலை பெறுகிறது. அதன்வழித் தனக்கான பண்பாடுகளையும், ஒழுக்க நியதிகளையும், சமூக ஏற்பு, மீறல் என்னும் விதிமுறைகளையும் அது தனக்குத்தானே உருவாக்கிக் கொள்கிறது. மொழி உருவாக்கம் என்பதையடுத்து, மொழியே உலக உருவாக்கக் காரணியாக உருவெடுக்கும்போது, அவை அம்மொழிக்கேயுரிய மக்கள் குழுமத்தின் அக, புற வாழ்வியல் முறைகளின் வெளிப்பாடாகவே இலக்கணப்படுத்தம் செய்யப்படுகின்றன. வழக்கு, செய்யுளென இலக்கண நூல்கள் எடுத்தாளுபவை எல்லாம் அவ்வகை வெளிப்பாட்டு முறைமைகளே.

மரபிலக்கணங்களை விரிவாக ஆராயும்போது அவை அமைப்பு சார்ந்த நுட்பமான பார்வையைக் கொண்டிருப்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. இன்றைய மொழியியலறிஞர்களும் இதே கருத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றனர். அதாவது, அமைப்பாக்கம் சார்ந்த கருத்துகள் கோட்பாடுகளாக உருப்பெறும்

முன்பே மரபிலக்கணங்கள் அவற்றைத் தமது இலக்காக்கமாகக் (Idealization) கொண்டிருந்தன; இலக்காக்கத்தின் குறிக்கோள்களே அமைப்பாக்கத்தை வரையறுக்கின்றன. அதனடிப்படையிலேயே இலக்கண நூல்களுக்கிடையிலான எழுதியல் மாற்றங்களையும், மொழியின் குறிப்பிட்ட சில கூறுபாடுகளை ஏற்புடைத் தன்மையில் இலக்கணப்படுத்த வேண்டியதின் பின்னணியையும் உணர இயலும். இலக்காக்கம் தமிழின் அனைத்து இலக்கண மரபுகளிலும் ஒருமித்து அமைவதில்லை. இலக்கண எழுதியலின் சமூகப் பின்புலம் இவற்றைத் தீர்மானிக்கும் காரணியாக அமைகிறது. சமூகப் பின்புலம் என்பதனைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளும்போது தமிழ்ச் சமூகத்தில் காலனிய காலம் மிக முக்கியமானது. பல்வகை அரசியல், சமூக மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டிருந்த அக்காலத்தில் எழுதப்பட்ட தமிழ் இலக்கணங்கள் மரபுத் தமிழ் இலக்கணங்கள் கைக்கொண்ட இலக்காக்கத்திலிருந்து மாறுபட்டு அமைகின்றன. அவ்வகையில் தமிழ் மரபிலக்கணங்களின் இலக்காக்கம் காலனியத் தமிழ் இலக்கணங்களின் இலக்காக்கத்தினின்று வேறுபடும் தன்மையை அவற்றின் தகுமொழி வழக்கின் அடிப்படையில் விவாதிப்பதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

இலக்காக்கம்:

இலக்கண உருவாக்கத்தின் நோக்கம் அல்லது குறிக்கோள் நெறியை இலக்காக்கம் எனலாம். மரபிலக்கணங்களின் கூடுதல் விதிமுறை அமைவிற்கு இவ் இலக்காக்கம் முக்கியக் காரணியாக அமைகிறது. இலக்கண உருவாக்கம் மொழியின் பரந்த அளவிலான தரவுகளை முறைப்படுத்தப்பட்ட, வரையறுக்கப்பட்ட வடிவில் இலக்கணப்படுத்தும்போது வரிசைமுறைப்பட்ட விதிகள், நிலையான உச்சரிப்பு முறைகளை உருவாக்கியும், தனிநிலையாக்கத்தின் (abstraction) அடிப்படையில் மொழித் தரவுகளைப் பொதுமையாக்கம் செய்தும் அமைக்கப்படுகிறது. இப்பொதுமையாக்கத்தின் ஊடாக மொழியில் ஒரு 'தலைமை நிலைப் பயன்பாடு' உருவெடுக்கிறது. இவ்வகையிலான மொழிப் பயன்படுத்தம் அமைப்பொழுங்கு நிலையில் மட்டுமன்றி சமூக ஒழுங்கமைவின் அடிப்படையிலும் அமைகிறது.

பிற்கால மொழியியலில் இலக்காக்கம் தனியொரு இலக்கணக் கொள்கையாகவே உள்ளது. "ஒரு மொழியின் இலக்கணம் என்பது அம்மொழியின் சிறந்த பேசுவோர் – கேட்போரின் (Ideal speaker-Listener) உள்ளார்ந்த திறனை விவரிக்க உருவாக்கப்படும் ஒரு முறைமையாகும்" (1985:05) எனும் சாம்ஸ்கியின் கருத்து இலக்காக்கத்தில் முக்கியமானது. மற்றொரு நிலையில் இலக்கண உருவாக்கம் அனைவருக்குமான அல்லது அனைத்து நிலைப் பேச்சு முறைகளுக்குமான பண்பில் அமைவதில்லை என்பதையும் இது உணர்த்துகிறது. அதாவது இவை மொழியிலக்கணம் வகுத்துள்ள விதிமுறை ஒழுங்கமைவுகளுக்குப் புறநிலையில் சிறுபான்மையாக வழங்கிவரும் சில வழக்குகளையும், மொழியின் சில இயல்புகளையும் வெளிப்படையாகச் சொல்வதில்லை அல்லது இலக்கணப்படுத்துவதில்லை.

தமிழ் மரபிலக்கணங்களில் இலக்காக்கம்:

சாம்ஸ்கியின் சிறப்பு வாய்ந்த மொழிப் பயனாளர் கொள்கையைத் தமிழ் மரபிலக்கணங்களில் சுட்டப்படும் 'உயர்ந்தோர் பேச்சு' முறைமையுடன் தொடர்புபடுத்த இயலும். அத்துடன்

மரபிலக்கணங்களுக்கான திட்டமிடப்பட்ட அமைப்பொழுங்கு முறையும் இவற்றுள் அடங்கும். இலக்கணமாக்கலில் குறிப்பிட்ட சில வழக்குகளின் புறக்கணிப்பும் இவ்வாறான திட்டமிடப்பட்ட அமைப்பொழுங்கும் அதன் இலக்காக்கத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன.

இத்தகைய புறக்கணிப்புகளைப் பற்றிக்கூறும் செ.வை. சண்முகம், “மொழியியல் நோக்கில் பார்க்கும்போது இலக்கிய உத்திகளில் ஒன்றான அமைப்பழகையும் (Neatness of pattern) நிலைமொழி-கிளைமொழி அல்லது இயற்சொல்- திசைச்சொல் என்ற கொள்கையையும் பயன்படுத்திச் சில சங்க இலக்கிய வழக்குகளைப் புறக்கணித்திருக்கலாம் என்று சொல்ல இடம் இருக்கிறது” (1989,168) என்கிறார்.

பிரதி, செய்யுள், கவிதை என்பவை ஒரு நிகழ்வு என்பதைத்தாண்டி மேலதிக புனிதமாக நிர்பந்திக்கப்பட்டுவிட்ட நிலையில், பிரதிக்குள் புகுவது என்பதே வாழ்தலுக்கான பொருள் என்பதாக அர்த்தமடைகின்றன. இதன்மூலம் வாழ்தல் என்ற உயிர்வினை பிரதியாதல் (இலக்கணப்படுத்துதலாக) என்ற மொழிவினையின் மூலம் தரம் குறைக்கப்பட்டு ஒதுக்கப்பட்டதாகவும் மாறுகிறது. இவ்வாறு வாழ்தல் என்பதின் இலட்சியமே பிரதிகள் கூறும் மெய்மைக்குள் நுழைதல் என்ற கருத்துரு உருவாக்கப்பட்டு, அந்த இலட்சிய மெய்மைக்கு என்னென்ன வழக்கங்களை (வழக்குகளை) ஒரு சமூக உடல் நிகழ்த்த வேண்டும் என்ற கேள்விக்குப் பதிலாக வழக்கெனப்படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே என்று வரையறை அளிக்கப்படுகிறது. எழுத்து உடலில் எங்கெங்கு பிறக்கிறது என்று விளக்கும்போதுகூட இவ்வகையான மொழியை உருவாக்க எப்படிப்பட்ட உடல் இருக்கவேண்டும் என்பதும் வரையறுக்கப்படுகிறது. (பிரேம்: ரமேஷ்: 2000,131) இக்கருத்து சாம்ஸ்கி கூறும் இலட்சிய மனிதன் சிந்தனையுடன் பொருந்திச் செல்கிறது.

‘தரப்படுத்தப்பட்டதும்’, இலக்கணப்படுத்தலுக்கு ஏற்றதுமான மொழிக்கூறுகளை உருவாக்கும் உடல்களையே ஒட்டுமொத்த மொழியுருவாக்க உடலாகப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் இப்பண்பு, தாய்மொழியாளர்களை அவர்களின் இயல்பான மொழிப்பயன்படுத்த முறைகளிலிருந்து சற்று விலகி நிற்கவைக்கிறது. தாய்மொழியாளர்களுக்கும் தமது தாய்மொழியைப் பயன்படுத்துவதற்கான வரைவிலக்கணத்தை உருவாக்கி அளிப்பதன் மூலம் ஓர் இலட்சிய மொழி மாதிரியை உருவாக்குவதில் மரபிலக்கணங்கள் ஈடுபவதை உணரலாம். தாம் உருவாக்கும் இலட்சிய மொழியை நோக்கியத் தேடலை சமூக மதிப்பளிப்பின்வழி அனைவரிடத்தும் வலிந்து உருவாக்குகிறது. அங்கீகாரத்தையும், ஏற்பையும் விழையும் உடல்களிடத்தில் தம்மை இலட்சிய மொழியுடன் பொருத்திக்கொள்ளத் துணிக்கும் அந்நியமாக்கப் பண்பையும் இவை உருவாக்குகின்றன. இலக்கணமாக்கல் என்பது மொழிவினை மட்டுமன்று, மொழிபேசும் சமூகத்தின் மன உணர்வுகளைக் கட்டியெழுப்பும் வேலையையும் செய்யக்கூடியது. மரபிலக்கணங்களின் இம்மொழி வினைகளை அவற்றின் தகுமொழி கருத்தாக்கத்தின் மூலம் விளங்கிக்கொள்ளலாம்.

தகுமொழி:

தகுமொழி வழக்கென்பது ஒரு மொழி பேசும் மக்கள் குழுமத்தினரிடையே சமூக மதிப்பு எனும் அளவுகோலின் அடிப்படையில், வரையறுக்கப்பட்ட சில வழக்குகளை மட்டும் முன்னிலைப்படுத்தும் அல்லது ஏற்றுக்கொள்ளும் ஏற்புத்தன்மை ஆகும். இதனை ஆங்கிலத்தில் 'standard dialect' என்று குறிப்பிடுகின்றனர். இக்குறிப்பிட்ட ஏற்புத்தன்மை பெற்ற வழக்குகளே இலக்கணப்படுத்தத்தின் பிழையறு தரவுகளாக சுட்டப்படுகின்றன.

செய்யுளீட்டச் சொற்களில் இயற்சொல் பற்றிக் கூறும் தொல்காப்பியம்,

“அவற்றுள்

இயற்சொல் தாமே

செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணித்

தம்பொருள் வழாமை இசைக்குஞ் சொல்லே” (தொ.சொ.392)

என்று குறிப்பிடுகிறது. தொல்காப்பியம் இயற்சொல் என்பதை செந்தமிழ் நிலத்தில் வழங்கிவரும் சொல்வகை என்றும், தம்பொருள் வழுவாது இசைக்கும் சொல் என்றும் இரு விதமான பண்புகளுடன் வரையறுக்கிறார். இவ்விரு பண்புகளையும் செந்தமிழ் நிலம் என்னும் பதத்திற்குண்டான பொருளின்வழி வரையறுத்துக்கொள்ள இயலும். மேற்காணும் நூற்பாவிற் கு உரை வகுத்துள்ள நச்சினார்க்கினியர், “இயற்சொல் என்று கூறிய சொல்தாம், செந்தமிழ் நிலத்தின் கண்ணே வழங்குதலொடு பொருந்தி, அச்செந்தமிழ் நிலத்துங் கொடுத்தமிழ் நிலத்துங் கேட்டோர்க்குத் தத்தம் பொருள் வழுவாமல் ஒலிக்குஞ் சொல்லாம்” என்று கூறுகிறார். தெய்வச்சிலையார் செந்தமிழ் நிலம் என்பதற்கு விளக்கம் தருகையில் தொல்காப்பியப் பாயிரத்தை எடுத்துக்காட்டித் தமிழ்மொழி வழங்கும் ஒட்டுமொத்த நிலப்பரப்பும் உரிமையுடையதாகச் சுட்டுகிறார்.

மற்ற உரையாசிரியர்களான இளம்பூரணர், சேனாவரையர் மற்றும் நச்சினார்க்கினியர் ஆகியோர் செந்தமிழ் நிலம் என்பதை வையையாற்றின் வடக்கும், மருதயாற்றின் தெற்கும், கருவூரின் கிழக்கும், மருவூரின் மேற்குமாகும் என்று கூறியுள்ளனர். இலக்கணப்படுத்தத்திற்கான தரவு தேர்வினையும், அதற்குப் பின்னான இலக்காக்கத்தையும் இங்குக் காணமுடியும்.

செய்யுளீட்டச் சொற்களில் ஒன்றான இயற்சொல்லையே மரபிலக்கணங்கள் தகுமொழி வழக்காகக் கொள்கின்றன. இத்தகுமொழி வழக்கு என்பது சமூக அடுக்கில் ஆதிக்கம் செலுத்துகிற கிளைமொழிக் கூட்டத்தினரால் பேசப்படும் வழக்காக அமைகிறது. “இயற்சொல் என்பது, கடன் சொல்லோ, திசைச்சொல்லோ, குறுநில வழக்கோ, இழிசினர் வழக்கோ அன்று, நாளும் பழகும் உயர்ந்தோர் வழக்கு என்றும், செய்யுளில் பரந்த வழக்குடையது இயற்சொல்லே” என்றும் கூறுகிறார் சி.சுப்பிரமணியன் (2022:105) அதாவது, தகுமொழி வழக்கானது பொதுவாக அரசியல் பொருளாதார அடிப்படையிலும், சமூகப் பண்பாட்டு அடிப்படையிலும் செல்வாக்குமிக்க ஒரு சமூகக் கிளைமொழியைத் தழுவின அமையும். இங்குக் குறிப்பிட்ட நிலப்பரப்பின் தகுமொழி ஏற்பினை இலக்கணப்படுத்துவதன்வழி ‘இலட்சிய நிலப்பரப்பு’ ஒன்று உருவாக்கப்படுகிறது. அந்நிலப்பரப்பும்,

அந்நிலப்பரப்பில் வழங்கும் மொழியுமே தர வரிசையின் முதல் இடத்தைப் பெறுகிறது. பிற வழக்குகளும், அவை பயின்றுவரும் நிலமும் குறை மதிப்பாக்கத்தைச் சமக்கவேண்டியதாகிறது. சங்க இலக்கியங்களிலேயே இதற்கான சான்றுகள் காணப்படுகின்றன.

எடுத்துக்காட்டாக, 'நீம்', 'நும்' போன்ற இடப் பெயர்களும், 'எலும்பு' போன்ற இடைக்காலத் தமிழில் பயின்றுவந்த பெயர்ச்சொற்களும், காலத்தால் பழமையானவை. அவை பழந்தமிழ்க் காலப் பேச்சு வழக்கில் பயிலப்பட்டும் வந்துள்ளன. ஆயினும், தொல்காப்பியமும், சங்க இலக்கியமும் அவற்றைத் தகுமொழி வழக்குகளாக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பதை அறிஞர்கள் பலரும் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். உலகியல் வழக்கில் பரவலாகப் பயிலப்பட்டுவந்த சொற்கள் இயற்சொற்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு, தகுமொழியாகக் கொள்ளப்படாததன் பின்னணியில் இலக்காக்கத்தின் பண்பு தொழிற்படுகிறது.

சங்கத் தமிழின் தகுமொழி வட்டாரம் தென் தமிழ்நாடு என்று கருதப்படுவதும், இயற்சொல் என்னும் வகைப்பாட்டுக்குள் சமூகக் கிளைமொழிக் கோட்பாடு புதைந்துள்ளது என்ற கருத்தும் இங்கு நோக்கத்தக்கது. (த. பரசுராமன்:2012,13) அதாவது தொல்காப்பியத்திலும், சங்க காலத்திலும் பதிவு செய்யப்படாத பேச்சு வழக்கு அல்லது கிளைமொழி வழக்கு இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை இது உணர்த்துகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியத்தில் காணப்படும் சான்றைக்கொண்டு நிறுவலாம்.

தொல்காப்பியம் ஒன்றன்பால் படர்க்கை வினைமுற்று விசுவிகளை,

ஒன்றன் படர்க்கை தறட வூர்ந்த

குன்றிய லுகரத் திறுதி யாகும் (தொ.சொ.217)

என்று குறிப்பிடுகிறது. இதன் உரை விளக்கத்தில் சேனாவரையர் தகரம் ஊர்ந்த உகர வினைமுற்றானது இறந்தகாலம் குறித்து வரும்போது, புக்கது, உண்டது, வந்தது, சென்றது, போயது, உரிஞியது எனக் க, ட, த, ற மற்றும் யகர உயிர்மெய்யினைத் தொடர்ந்துவரும் என்று கூறுவதோடு, போனது என எனகர உயிர்மெய்யை அடுத்துச் சில சொற்கள் வருமெனின், அவை சான்றோர் செய்யுளுள் வாராமையின், அது சிதைவெனப்படும் என்று கூறுகிறார். (2019:189) இவ்வாறு 'உயர்ந்தோர் வழக்கின் வழியிலான கவிதை மொழி' என்னும் சொற்கட்டுக்குள் அடங்காத, பிற மக்களின் பேச்சில் பயின்றுவரும் வழக்குகளைத் தொல்காப்பியம் வடிவமைத்துள்ள 'வழக்கெனப்படுவது உயர்ந்தோர் மேற்று' எனும் கட்டமைப்புக்குள் பொருத்தி இருத்தவேண்டியதின் பின்னணியிலிருந்து அவை சிதைவு வழக்குகளாக்கப்படுகின்றன. இதனால் இவ்வழக்கு தகுமொழி அல்லாதனவாக அடையாளம் காட்டப்படுகின்றன. இதன்மூலம் வினையியற் சொல்லில் தகுமொழி வழக்கு பின்பற்றப்பட்டு, அவற்றைச் 'சிதைவு' என்று புறந்தள்ளும் வழக்கு தமிழ் இலக்கண மரபில் இருந்துள்ளதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

தொல்காப்பியத்தில் தகுமொழிக்கு எவை என்று சுட்டப்படும் பண்பும் அதனூடாக தகுமொழி அல்லாதனவற்றை 'குறிப்பால் உணர்த்தும் பண்பும்' அமைந்திருக்க, பதினொன்றாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டுள்ள வீரசோழியத்தில் தகுமொழி வழக்கு குறித்த சிந்தனை மிகவும் வெளிப்படையாகவே அமைந்துள்ளது. சில கிளைமொழி வழக்குகளில் காணப்படும் எனகர, முகரங்கள் மற்றும் றகர, சகர ஒலிப்பு மயக்கத்தைச் சுட்டிக்காட்டி அவற்றை அறிவிலாதாரின் மொழிப்பயன்படுத்தும் என்று கூறுகிறது

வீரசோழியம். தொல்காப்பியத்தில் குறிப்புணர்த்தப்பட்ட இலட்சிய மொழி வீரசோழியத்தில் மிகத் தெளிவான, கறாரான வரையறையுடன் முன்வைக்கப்படுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

சான்றாக,

“ஈரெட்டுமுவைந்து மாமுடநேற்றவு மீற்றுவன்மை

தேரிட்டுமுன்றா முடலொடுதேற்றவுஞ் சிந்தைசெய்து

நேரிட்டுரைப்ப ரறிவொன்றிலாதவர் நீயவற்றைப்

பாரிட்டமாகப் பெரியோர்தமதுரைப் பார்த்தறியே” (வீ.சோ. கிரியாபதம்.11)

என்னும் நூற்பா விளக்கத்தில் வெற்றிலையை வெச்சிலை எனவும், முற்றத்தை முச்சம் எனவும் காவிரி பாயும் நிலப்பகுதி மக்கள் வழங்குவரென்றும், நெல்லுக்காநின்றது, வீட்டுக்காநின்றது என பாலாறு பாயும் நிலத்து மக்கள் சிலர் வழங்குவரென்றும், அத்துடன் வாயைப்பயம், கோயிமுட்டை, ஆத்துக்கால், உசிர், மசிர் எனவும் பலவாறு அறிவிலாதார் தமிழைப் பிழையாக வழங்குவர், இவற்றையெல்லாம் உலகத்தார்க்கு ஒவ்வாதன என்று களைய வேண்டும் என்றும், உலகமென்பது உயர்ந்தவர் மாட்டே என்றும் கூறப்படுகிறது. இவற்றிலிருந்து கடிசொல், சிதைவு என சில பேச்சு வழக்குகளுக்கு இலக்கண ஏற்பு வழங்கப்படாமல் இருந்துள்ளதையும், செய்யுள் பயன்பாடு முதன்மை பெறுவதையும், மொழியின் பரந்துபட்ட பயன்பாட்டில், அமைப்பொழுங்கு நிலையில், நிபந்தனைக்குட்பட்ட சில விதிமீறல்களே இலக்கணமாக்கத்தில் பங்குபெறுவதையும் மரபிலக்கணங்களின் இலக்காக்கமாக அறிய முடிகிறது. அத்துடன் மொழியின் தகுமொழி வழக்குகளை அடையாளப்படுத்தி நிலைப்படுத்தும் பண்பும் இதனூடாகச் செயல்படுவதை உணர முடிகிறது.

மரபிலக்கணங்களின் இப்பண்பிற்கு மாறான தன்மையில் காலனியத் தமிழ் இலக்கணங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அதற்கு அவ்விலக்கணங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளதன் சமூகத் தேவையும் அதன் மாறுபட்ட இலக்காக்கமுமே முக்கியக் காரணங்களாக அமைகின்றன.

காலனியத் தமிழ் இலக்கணங்களின் இலக்காக்கம்:

காலனியத் தமிழ் இலக்கணங்களின் தகுமொழி என்பது தமிழ் மரபிலக்கணங்களினின்று மாறுபட்ட இலக்காக்கத்தைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. அது இலக்கணத்தின் பொதுப் பயன்பாட்டுத் தன்மையையும், தொடர்புத் திறனையும் (communicative competence) முதன்மைப்படுத்துகிறது. வீரமாமுனிவரின் கொடுத்தமிழ் இலக்கணமும், இராபர்ட் ஆண்டர்சன், கிளார்க் உள்ளிட்டோரின் பலவகை வட்டார வழக்குகளை உள்ளடக்கிய பேச்சுத்தமிழுக்கான பிற இலக்கணப் பனுவல்களும் நூலுருவாக்கம் பெற்றதை, காலனிய கால இலக்கண உருவாக்க இலக்காக்கத்தின்வழி புரிந்துகொள்ள முடியும்.

எடுத்துக்காட்டாக, பேச்சுவழக்கில் உருபுகள் ஒலிக்கப்படும் முறையைக் காலனியத் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் இலக்கணப்படுத்தியுள்ள பாங்கைக்கொண்டு இவற்றை அறியலாம். இராபர்ட் ஆண்டர்சனின் ‘Rudiments of Tamil Grammar’ எனும் நூலில் ஆறாம் வேற்றுமை உருபுகளாக -அது, -ஆது, -ஆ, -உடைய ஆகிய நான்கு உருபுகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. -உடைய என்னும் சொல்லுருபு வழக்கில்

-உட என்று வழங்கப்படுவதை இராபர்ட் ஆண்டர்சன் தனது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும், வேற்றுமை உருபுகள் பேச்சு வழக்கின் தொடர்நிலையில் பயன்படும்போது -ஏ எனும் ஒட்டு இணைந்து -இலே -இடத்திலே, -ஆலே என்று உச்சரிக்கப்படுவதைக் குறிப்பிடுகிறார்.

செய்யுள் வழக்கு, பேச்சு வழக்கு எனும் இரண்டிற்கும் இலக்கணம் எழுதுவதாக ஆண்டர்சன் தனது நூலில் குறிப்பிடும், செய்யுள் பயன்பாடு நோக்கிய இடங்களில், அதிகமான பொதுப்பயன்பாட்டையொட்டிய வழக்குகளுக்கே முக்கியத்துவம் அளித்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது. எடுத்துக்காட்டாக, விளி வேற்றுமையைக் குறிப்பிடுமிடத்து செந்தமிழ் வழக்கில் ஈற்றயல் திரிதல், அளபெடுத்தல் போன்ற பலவகையான விளிப்பு முறைகள் உள்ளதெனினும் அவை அனைத்தையும் விளக்கவோ, பட்டியலிடவோ அவசியமில்லை என்று கூறிவிட்டு, பேச்சு வழக்கில் அதிகமாகப் பயின்றுவரும் சில விளிப்பு முறைகளைக் கவனத்தில்கொள்வதே போதுமானது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது காலனிய இலக்கண நூல்களின் தொடர்புறு திறன் என்னும் இலக்காக்கப் பண்பினைச் சுட்டுகிறது.

மரபிலக்கணத்தில் நிகழ்கால இடைநிலைப் பயன்பாடு வழக்கில் மறைந்தும், மங்கியும் வழங்கிவரும் வழக்கு 'சிதைவு' என்று அழைக்கப்பட்டது. ஆனால் அதன் பின்னான மொழியியங்குநிலை விவாதங்களை காலனியத் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் கவனப்படுத்துகின்றன. தமிழ்ச் செய்யுள் வழக்கில் மிக அரிதாகவே நிகழ்காலம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதைச் சுட்டிக்காட்டும் கால்டுவெல், கல்வெட்டுகளில்கூட நிகழ்காலப் பயன்பாட்டைக் காணவில்லை என்று கூறுகிறார். மக்களின் பேச்சில் நிகழ்காலம் தடையின்றிப் பயன்படுத்தப்பட்டாலும், நிகழ்கால இடைநிலை ஏற்பு தமிழில் வேரூன்றவில்லை என்று கருதுவதாக அவர் கூறியுள்ளார். (2021:659) கால்டுவெல்லுக்கு முன்பே பெஸ்கியும், இராபர்ட் ஆண்டர்சனும் பேச்சுத் தமிழில் நிகழ்கால இடைநிலையானது அஃறிணை வினை வடிவங்களில் முற்றும் மறைந்தும், சுருக்கப்படும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதை எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர். அதாவது ஒன்றன்பால் படர்க்கை வினைமுற்றுகள் வழக்கில் -கிறு என்னும் இடைநிலைப் பயன்பாட்டை ஏற்பதில்லை. மாறாக -குது, -உது எனும் விசுதிகளைப் பெற்று முடிவடைகின்றன.

வீரமாமுனிவர் தனது கொடுத்தமிழ் இலக்கண நூலில் நிகழ்கால இடைநிலை வடிவமாக -கிறு என்னும் வடிவத்தை மட்டுமே குறிப்பிட்டுள்ளார். (1848:42) அஃறிணைப் படர்க்கை வினையில் உகரத்தில் முடியும் வினையடிகள் -கிறது என்னும் உருபு சுருக்கப்பெற்று -து எனும் வினை விசுதியைப் பெறுவதாகவும், ஐகாரத்தில் முடியும் வினையடிகள் க் அல்லது ய் என்னும் இடைநிலையைப் பெற்று வருவதாகக் காட்டி, சொல்லுகிறது என்பது சொல்லுது என்றும், நைகிறது என்பது நையுது / நைகுது என்றும் மாறிவருவதை எடுத்துக்காட்டாகச் சுட்டுகிறார்.

இவ்வாறு தமிழ்ப் பேச்சு வழக்கில் வழங்கிவரும் வினைகளைப் பற்றிய குறிப்புகளை வீரமாமுனிவர் சுட்டுவதைப் போலவே, ஆண்டர்சனும் கொடுத்தமிழில் -கிறு, -க்கிறு என்னும் வடிவங்களை மட்டுமே குறிப்பிட்டு, -கின்ற, -ஆநின்று எனும் இடைநிலை வடிவங்களைச் செய்யுள் தமிழுக்கு உரியதாகக் குறிப்பிடுகிறார். அவற்றுள்ளும் -ஆநின்று என்னும் வடிவம் முழுவதும் செய்யுள்

பயன்பாட்டு நிலையில் வருவதையும், ஒப்பீட்டளவில் -கின்று என்னும் வடிவம், -கிறு என்னும் வடிவத்தைக் காட்டிலும் உயர் வழக்கில் பயன்படுத்தப்படுவதையும் குறிப்பிடுகிறார். இங்கு காலனிய இலக்கணத்தின் தகுமொழியானது அதன் இலக்காக்கத்திற்கு ஏற்ப பேச்சு வழக்கினை முதன்மைப்படுத்துகிறது. மரபின் உயர் / செய்யுள் வடிவங்கள் இரண்டாம் நிலையாக வைக்கப்படுகின்றன. அவை 'காலனிய இலக்கணத்திற்குத் தேவையான தரவுகள்' என்ற அளவுகோலுக்குள் பொருந்தாதபடியினால் ஒருவகையான புறக்கணிப்பு நிலையை எய்துகின்றன.

உயர்வழக்கு என்று செய்யுள் வழக்குகளைக் குறிப்பிடும் அதனை இலக்கணப்படுத்தவேண்டியதன் தேவை இல்லாத காரணத்தால் அவை தமிழின் பழம் வடிவங்களைச் சுட்டிச் செல்லும் பண்பிலேயே காட்டப்படுகின்றனவேயன்றி இலக்கணத்திற்கான முதன்மைத் தரவுகளாக எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. இவ்வாறு தமிழ்ப் பேச்சுவழக்கு வடிவங்களைக் காலனியத் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் இலக்கணப்படுத்துவதன் மூலம் அவற்றை மதிப்பழிக்கப்பட்ட நிலையிலிருந்து பயன்நோக்கிய அங்கீகரிக்கப்பட்ட வடிவமாக இலக்கணச் சட்டகத்தில் ஏற்றும் தன்மை உருப்பெறுகிறது. இதன்மூலம் அவ்வழக்கு சமூகத்தின் இருத்தலுக்குள் தன்வயப்படுத்தப்படுகிறது. அதேபோன்று மரபிலக்கணங்களின் இலக்காக்கத்தில் காணப்படும் பொதுமையாக்கப்பண்பு காலனியத் தமிழ் இலக்கணங்களில் மாறுபடுகிறது. சான்றாக, தன்வினை- பிறவினைப் பாகுபாட்டைத் தமிழ் இலக்கணங்கள் குறிப்பிடாததையும், காலனிய இலக்கணத்தில் அவை முக்கியப் பகுப்பாக அமையப்பெற்ற நிலையையும் இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம்.

தன்வினை, பிறவினை:

தமிழ் மரபிலக்கணங்கள் தன்வினை, பிறவினை பற்றிக் கூறியிருப்பினும் முழுமையான, தெளிவான விளக்கங்கள் அவற்றுள் காணப்படவில்லை. தொல்காப்பியம், 'இது செயல் வேண்டும்' என்னும் கூற்றை விளக்குமிடத்து,

“இது செயல் வேண்டும் என்னும் கிளவி

இருவயின் நிலையும் பொருட்டாகும்மே

தன்பாலானும் பிறன் பாலானும்” (தொ.சொ.728)

என்று 'இது செயல் வேண்டும்' எனும் தொடர், தன் பாலானும், பிறன் பாலானும் பொருள் விரித்துக் கொள்ளல் வேண்டும் என்று ஒருவினை தனக்காகவும், பிறருக்காகவும் அமைந்து வருவதை விவரிக்கிறது.

தன்வினை- பிறவினைக் கோட்பாடு அக்காலத்தில் தெளிவாக வளரவில்லை என்பதைத் தெய்வச்சிலையாரின் உரை விளக்கத்தின்வழி விளங்கிக் கொள்ளலாம். 'தீர்தலும் தீர்த்தலும் விடற் பொருட்டாகும்' எனும் தொல்காப்பிய உரிச்சொல் நூற்பாவிடற்கு உரை வழங்கும் தெய்வச்சிலையார், துணையிற் நீர்ந்த கடுங்கண் யானை எனும் தொடரை தன்வினைக்கும், நோய் தீர்த்தான் என்பதைப் பிறவினைக்கும் எடுத்துக்காட்டுகிறார். தன்வினை பிறவினைகளுக்கான வரையறையும், பொருள் தெளிவும் எடுத்துக்காட்டப்படவில்லை. பிற்கால இலக்கண நூலாகிய இலக்கணக் கொத்து வழங்கும் விளக்கமும் மயக்குறு நிலையிலேயே உள்ளது.

ஒரு வினையின் பயன் எழுவாயை அடைவது தன்வினையாகும். ஒரு வினையின் பயன் எழுவாயை அல்லாமல் பிறிதொன்றைச் சேர்வது பிறவினை எனலாம். இவற்றுடன் காரண வினை என்னும் பகுப்பையும் பிறவினைக்குள் அடக்கும் ஆறுமுக நாவலரின் கருத்தைச் சுட்டிக்காட்டும் நுஃமான், அதன் அமைப்பியல், பொருண்மையியல் மாற்றங்களைச் சுட்டி, அதன் தனி வகைப்பாட்டு அவசியத்தை விளக்குகிறார். (2017:151) இவ்வாறு தமிழ் மரபிலக்கணங்கள் வகைப்படுத்தாத வினைப் பாகுபாடுகளை, ஐரோப்பிய மொழி இலக்கணத்தின் பின்னணியிலிருந்தும், பொருண்மை மாற்றங்களின் காரணமாகத் தனித்துச் சுட்டிக்காட்டவேண்டிய அவசியத்தின் பொருட்டும் காலனியத் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் விளக்கியுள்ளன. ஆயினும் தன்வினை, பிறவினை, காரண வினைப் பாகுபாடுகள் தமிழ் வினைகளைத்தையும் உள்ளடக்கிய பாகுபாடாக அமையவில்லை என்பதையும், மரபிலக்கணங்கள் அதனை முதன்மைப்படுத்தவில்லை என்பதையும் மறுக்கவியலாது. இதற்கு மரபிலக்கணங்களின் பொதுமையாக்கப் பண்பும் (Generalization), பெரும்பான்மைபற்றிய இலக்கணமாக்கப் பண்பும் காரணமாக அமைதல்கூடும்.

மரபிலக்கண நூல்களைப் போலல்லாமல், காலனியத் தமிழ் இலக்கண நூல்களில் பொதுமையாக்கப் பண்பினைக் காட்டிலும் பயன்பாட்டு நோக்கு முதன்மை இலக்காகிறது. ஆகையினால் அவை மொழியொழுங்கிற்குள் அமையாத சிறு சிறு கூறுகளையும், பயன்பாட்டிற்காக இலக்கணப்படுத்துகின்றன. தமிழ் மொழியின் மீதான ஐரோப்பிய இலக்கண அமைப்புப் பார்வையும் இங்கு செயல்படுகிறதெனினும் காலனிய காலச் சமூகச் சூழலும் இவற்றுள் பங்கு வகிக்கிறது. ஏனெனில் காலனியம் 'தான் * மற்றவை' எனும் அடிப்படையைக் கொண்டது. மொழியில் உறவாடலுக்கும், உரையாடலுக்குமான தேவையிலேயே அது மொழி ஆவணப்படுத்தலைத் தொடங்கியது. காலனிய காலத்தில் தமிழ் இலக்கியச்சூழலில் அறிமுகமான புனைவிலக்கிய முயற்சிகளும், அதன் மொழிவழக்கும், காலனிய ஆவணப்படுத்துதலில் இடம்பெற்ற நாட்டார் வழக்குகளும், முதுமொழிகளும் மரபில் தவிர்க்கப்பட்ட வடிவங்களைப் புழக்கத்தில் கொண்டுவந்தன. சமய நோக்கமும் இதனை ஒருவாறு சாத்தியப்படுத்தியது என்று கூறமுடியும்.

வீரமாமுனிவரின் கொடுத்தமிழ் இலக்கணமே ஆய்வுநிலையில் பேச்சுத் தமிழுக்கு எழுதப்பட்டுள்ள முதல் இலக்கணமாக உள்ளது. கொடுத்தமிழ் இலக்கணத்திற்காக அவர் எழுதிய பரமார்த்த குரு கதைகள் தமிழின் நாட்டார் வடிவங்களைக் கைக்கொண்டு எழுதப்பட்டது. வீரமாமுனிவருக்குப் பின்வந்த காலனிய அதிகாரிகளுக்கும், சமயப் பரப்புநர்களுக்கும் காலனிய இலக்கண மரபில் இது முந்து நூலாக அமைந்தது. போலவே காலனியத்தின் பல்வகைத் தேவைகளுக்குச் செய்யுள் மரபு இரண்டாம் பட்சமாகவும், அம்மரபு மதிப்பு குறைந்ததாக அணுகப்பட்ட சூழலும் (சிலரைத் தவிர்த்து) இருந்துள்ளது. எனவே இயல்பிலேயே தேவையையொட்டியப் பேச்சு வழக்கு, மரபில் அதன் இலக்கியத் தர அளவுகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டு காலனியத்தின் இலக்கணப்படுத்தலில் ஏற்புத்தன்மை பெற்றிருந்தது. காலனிய நிறுவன உருவாக்கங்களின் வழியாகவும், காலனிய அறிவுமரபின் தொடர்ச்சியாகவும், இருபதாம் நூற்றாண்டின் விளிம்புநிலைக் கோட்பாட்டியல்

முகிழ்ப்புகளும் மொழியில் குறிப்பாக மொழியிலக்கண உருவாக்கத்தில் இத்தகைய ஏற்பினைத் தொடர்ச் செய்துள்ளன.

முடிவுரை:

தமிழ் மரபிலக்கணங்களும், காலனியத் தமிழ் இலக்கணங்களும் அடிப்படையில் தனித்துவமான இலக்கண உருவாக்க முறையியலைக் கொண்டுள்ளன. இரு வகை இலக்கணப்படுத்தலுமே தத்தமக்கேயான இலக்காக்கத்தையும் கொண்டுள்ளன. அவற்றின் இலக்காக்கம் அதன் பின்னணி சார்ந்து இரு வேறு வகையில் மாறுபடுகின்றன. எழுத்து, சொல் என்பதன்வழி சமூகப்பொருளையும், கவிதைப் பிரதியை மேலேற்றுவதற்கான இலக்கும், மொழியமைப்பானது இத்தன்மையில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது, இத்தன்மையில் அமைக்கப்படவேண்டும் என்று இலக்கணமாக்குவதன் மூலம் அத்தன்மையை இலக்கணத்தின் மையமாக அமையச் செய்யும் பண்பும் மரபிலக்கணங்களில் காணப்படுகின்றன. மேலும் ஏற்பின் அடிப்படையில் மொழியமைப்பைப் பொதுமைப்படுத்தும் வகையில் தமக்குள்ளாகவே குன்றக்கூறல் என்ற தன்மையிலும் அவை அமைந்துள்ளன.

காலனியத் தமிழ் இலக்கண உருவாக்கத்தில் சமயப் பொதுமை, அதிகாரப் பரவல் உள்ளிட்ட காரணிகளுக்கான காலனியத்தின் தொடர்புறு திறம் மொழியை இலக்கணப்படுத்துவதில் எளிமை, வெகுசன மற்றும் நடைமுறைத் தன்மையைக் கடைப்பிடிக்கக் காரணமாக அமைந்திருந்தது. மொழி மற்றும் சமூகத்தில் காலனியம் தமிழ் நிலத்துடன் நிகழ்த்திய இடையீடுகள் இதனை நிலைப்படுத்தியதற்குக் காரணியாகவும் அமைந்தன. இதன்மூலம் இலக்கண உருவாக்கம் என்பது மொழியமைப்பு விளக்கப் பிரதி என்பவற்றுக்கப்பால் அதன் முக்கிய ஊடிழையான இலக்காக்கத்தின் அடிப்படையினின்று எழுதப்படுகிறது என்பதை உணர்ந்துகொள்ளலாம். காலனிய இலக்கணங்கள் அனைத்திலும் இப்பண்பு காணப்படுகிறது என்று இந்த ஆய்வு முன்மொழியவில்லை. ஏனெனில், காலனிய காலம் என்பது மொழி ஆய்வு மற்றும் தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணத் துறையில் பங்களிப்பு செய்துள்ள கிறித்தவப் பாதிரியார்களும், தமிழ்ச் செய்யுள் பகுதிகளில் கவனம் செலுத்திய, அதனைப் பாடப்பகுதிகளாக வடிவமைத்த எல்லீஸ் போன்ற அதிகாரிகளும், காலனிய நிறுவனங்களின் வழியாக இலக்கணப்பணிகளை மேற்கொண்டிருந்த தமிழ்ப் புலமையாளர்களும் ஒருங்கே செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்ததொரு காலப்பகுதியாகும். எனவே, இதனை காலனியத்தின் ஒட்டுமொத்தமான இலக்காக்கமாகக் கூறுவதிலும் காலனிய இலக்கணங்கள் தொடங்கி வைத்த புதியதொரு இலக்காக்கம் என்று கூறுவது பொருத்தமுடையது.

ஓர் இலக்கண உருவாக்கத்தின் இலக்காக்கம் உயர்ந்தோர் வழக்கு வழியாக செய்யுள் மொழியை முன்னிறுத்துவதாக மட்டுமன்றி, மக்கள் வழக்கையும் அதனுடாக மொழியின் பல்வகையான இயக்கத்தையும் அது கவனப்படுத்த வேண்டும். மொழியின் பண்பும் அத்தன்மையதே. அவ்வகையில் தமிழ் இலக்கண உருவாக்க மரபில் ஒரு நெகிழ்வை உருவாக்கியது காலனிய காலம் என்று உறுதிபடக் கூற இயலும்.

மேற்கோள் நூல்கள்:

1. குருமூர்த்தி.க (ப.ஆ.), வீரசோழியம், யாழ்ப்பாணம்: ஸ்ரீ லிலிதா விலாசப் புத்தகசாலை.
2. சண்முகம்.செ.வை., 1989, மொழி வளர்ச்சியும் மொழி உணர்வும், சென்னை: மணிவாசகர் பதிப்பகம்.
3. சுப்பிரமணியன்.சி., இராசாராம்.சு., 2022, செம்மொழித் தமிழ் இலக்கணக் கலைச்சொற் களஞ்சியம், சென்னை: செம்மொழித் தமிழாய்வு மத்திய நிறுவனம்.
4. சேனாவரையர் (உ.ஆ.), 2019, தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம், சென்னை: திருநெல்வேலித் தென்னிந்தியச் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.
5. நுஃமான்.எம்.ஏ., 2017 (மூ.ப.), அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம், திருச்சி: அடையாளம் வெளியீடு.
6. பரசுராமன்.த., க.இரவிசங்கர்., 2012, தொல்காப்பியம் சங்க இலக்கியம் – எழுத்து சொல் மரபுகள், புதுச்சேரி: புதுச்சேரி மொழியியல் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனம்.
7. பிரேம்:ரமேஷ்., 2000, சிதைவுகளின் ஒழுங்கமைவு: பின்நவீனத்துவப் பிரச்சினைப்பாடுகள், புதுச்சேரி: காவ்யா வெளியீடு.
8. ராபர்ட் கால்டுவெல் (மூ.ஆ.) பா.ரா.சுப்பிரமணியன் (மொ.ஆ.), 2021., திராவிட அல்லது தென்னிந்தியக் குடும்ப மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம், சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.
9. Constantius Joseph Beschi, A.M. George William Mahon (Translator)., 1848, A Grammar of the Common Dialect of the Common Language, Vepery: Christian knowledge society's press
10. Noam Chomsky., 1985, Aspects of the Theory of Syntax, Cambridge: The M.I.T. Press.
11. Robert Anderson., 1821, Rudiments of Tamul Grammar, London: Cornhill.

License

Copyright (c) 2025 (Author)

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Our journal adopts CC BY License Creative Commons Attribution 4.0 International License <http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/> . It allows using, reusing, distributing and reproducing of the original work with proper citation.